

JODI
PICOUT
**NOUĂSPREZECE
MINUTE**

Traducere din limba engleză
LAVINIA VASILE

6 martie 2007

În nouăsprezece minute poți să tunzi iarba pe peluza din fața casei, poți să-ți vopsești părul, poți să urmărești o repriză dintr-un meci de hochei. În nouăsprezece minute poți să faci biscuiți la cuptor sau să-ți pui o plombă la dentist; poți să împăturești rufelete spălate pentru o familie cu cinci membri.

Nouăsprezece minute le-a luat celor de la Tennessee Titans să vândă toate biletele la meciurile pentru câștigarea titlului. Atât durează un episod dintr-un serial TV de comedie, fără pauzele de publicitate. Atât îți ia să conduci cu mașina de la granița Vermontului până în orașul Sterling din New Hampshire.

În nouăsprezece minute, poți comanda și primi o pizza. Poți citi o poveste unui copil sau îți poți schimba uleiul la mașină. Poți merge mai bine de un kilometru și jumătate și poți coase un tiv.

În nouăsprezece minute, poți opri lumea sau poți sări de la marginea ei.

În nouăsprezece minute, te poți răzbuna.

Ca de obicei, Alex Cornish era în întârziere. I-ar fi luat treizeci și două de minute ca să ajungă cu mașina de la ea de acasă, din Sterling, până la Curtea Supremă din Grafton County, New Hampshire, și asta numai dacă băga viteză în Orford. Coborî în grabă scările în ciorapi, ținând în mână pantofii cu toc și dosarele pe care le luase acasă în weekend. Își răsuci părul arămiu des într-un coc și-l fixă cu agrafe la

ceafă, transformându-se în persoana care trebuia să devină înainte de a-și părăsi căminul.

Alex era judecătoare la Curtea Supremă de treizeci și patru de zile. Crezuse că, după ce demonstrase de ce era în stare în ultimii cinci ani ca judecătoare într-un tribunal districtual, de data asta avea să fie mai ușor. Dar la patruzeci de ani era încă cea mai Tânără judecătoare din stat. Încă trebuia să se străduiască să-și creeze un renume în ce privește judecata imparțială – trecutul ei ca avocată din oficiu o precedase în sala de judecată, iar procurorii presupuneau că avea să ia partea apărării. Cu ani în urmă, când își depusese candidatura pentru scaunul judecătoresc, o făcuse din dorința sinceră de a se asigura că în sistemul legal oamenii erau nevinovați până la proba contrarie. Nu se așteptase niciodată ca, în calitate de judecător, să nu i se acorde și ei aceeași prezumție de nevinovăție.

Mirosul cafelei proaspete o atrase pe Alex în bucătărie. Fiica ei stătea la masă, aplecată peste o cană aburindă, cu nasul într-un manual. Josie părea epuizată – ochii albaștri îi erau injectați; părul castaniu îi era prins într-o coadă de cal dezordonată.

– Sper că n-ai stat trează toată noaptea, zise Alex.

Josie nici măcar nu ridică privirea.

– N-am stat trează toată noaptea, repetă ea ca un papagal.

Alex își turnă o ceașcă de cafea și se așeză pe scaun în fața ei.

– Pe cuvânt?

– M-ai rugat să-ți spun ceva, îi răspunse Jodie. Nu mi-ai zis să-ți spun adevărul.

Alex se încruntă.

– N-ar trebui să bei cafea.

– Și tu n-ar trebui să fumezi.

Alex simți cum îi iau foc obrajii.

– Dar nu...

– Mamă, spuse Josie cu un oftat, chiar și când deschizi ferestrele de la baie tot se simte miroslul din prosoape.

Ridică ochii, sfidând-o pe Alex să-i atace și celealte vicii.

În ceea ce o privea, Alex nu mai avea un alt viciu. Nu avea *temp* pentru alte vicii. I-ar fi plăcut să poată spune că știa cu siguranță că nici Jodie nu mai avea vicii, dar ar fi făcut aceeași presupunere pe

care o făcea și restul lumii atunci când o întâlnea pe Josie pentru prima oară: o elevă drăguță, populară, de nota 10, care știa mai bine decât majoritatea care erau consecințele dacă te abăteai de la calea cea dreaptă. O fată pe care o aștepta un viitor luminos. O Tânără exact aşa cum sperase Alex că va ajunge fiica ei când va fi mare.

Pe vremuri, Josie fusese tare mândră că mama ei era judecătoare. Alex își amintea cum se lăuda cu cariera mamei funcționarilor de la bancă, angajaților care le puneau cumpărăturile în pungi la supermarket, însotitorilor de zbor când mergeau cu avionul. O întreba pe Alex despre cazurile la care lucra și despre hotărările ei. Toate astea se schimbaseră în urmă cu trei ani, când Josie începuse liceul, iar canalul de comunicare dintre ele se închisese. Alex nu credea neapărat că Josie îi ascundea ceva mai mult decât oricare alt adolescent, dar era diferit: un părinte normal i-ar putea judeca la figurat pe prietenii copilului său, în timp ce Alex putea să o facă legal.

– Ce planuri ai azi? o întrebă Alex.

– Un test. Tu?

– Puneri sub acuzare, îi răspunse Alex. Aruncă un ochi de cealaltă parte a mesei, încercând să citească cu susul în jos ce scria pe manualul lui Josie. Chimie?

– Catalizatorii, o lămuri Josie, în timp ce-și masa tâmpalele. Substanțe care grăbesc o reacție chimică, dar care nu sunt schimbate de ea. Ca atunci când ai monoxid de carbon și hidrogen și adaugi zinc și oxid de crom și... Ce s-a întâmplat?

– Nimic, doar îmi aminteam de ce luam note de 4 la chimie organică. Ai mâncat micul dejun?

– Cafea, îi spuse Josie.

– Cafeaua nu se pune la socoteală.

– Se pune când te *grăbești*, sublinie Josie.

Alex puse în cumpănă riscurile unei întârzieri chiar și de cinci minute și o bilă neagră în plus în contul cosmic al statutului de părinte bun. O adolescentă de *săptesprezece ani* n-ar trebui oare să fie în stare să se ocupe singură de ea dimineața? Alex începu să scoată diverse din frigider: ouă, lapte, șuncă.

– Odată, am decis internarea involuntară, de urgență, într-un spital de stat pentru boli mintale a unei femei care se credea Emeril¹. Soțul ei a internat-o după ce a băgat la blender jumătate de kilogram de bacon și a început să-l fugărească prin bucătărie cu un cuțit, strigând *Pac!*

Josie ridică privirea din manual.

– Serios?

– Oh, crede-mă, nici dacă vrea n-aș putea să inventez aşa ceva, spuse Alex, în timp ce spărgea un ou într-o tigaie. Când am întrebăt-o de ce băgase jumătate de kilogram de bacon la blender, s-a uitat la mine și mi-a spus că probabil noi două avem pur și simplu stiluri diferite de gătit.

Josie se ridică și se aplecă peste blat, urmărind-o pe mama cum gătește. Activitățile casnice nu erau punctul forte al lui Alex – nu știa să facă o friptură înăbușită, dar se mândrea că memorase numerele de telefon ale tuturor pizzeriilor și restaurantelor chinezești din Sterling care ofereaau livrare gratuită.

– Relaxează-te, iți zise Alex pe un ton sec. Cred că sunt în stare să fac o omletă fără să dau foc la casă.

Dar Josie îi luă tigaia din mâna și așeză în ea fâșile de bacon ca pe niște marinari care dorm înghesuți unul într-altul.

– De ce te îmbraci aşa?

Alex plecă ochii, privindu-și fusta, bluza și pantofii cu toc, după care se încruntă.

– De ce? E prea în stilul lui Margaret Thatcher?

– Nu, vreau să spun... De ce-ți mai bați capul? Nimeni nu știe ce porți pe sub robă. Poți foarte bine să ai și pantaloni de pijama pe dedesubt. Sau puloverul ăla pe care-l ai din facultate, cu coatele găurile.

– Chiar dacă se vede sau nu, lumea se așteaptă să mă îmbrac... ei bine, *judicios*.

Un nor umbri expresia lui Josie în timp ce-și făcea de lucru deasupra aragazului, ca și când Alex îi dăduse cumva răspunsul greșit. Alex își privi fiica – unghiile roase, pistriuful din spatele urechii, cărarea

¹ Referire la Emeril Lagasse III, celebru bucătar american, personalitate de televiziune și scriitor, care a apărut într-o mare varietate de show-uri de televiziune cu teme gastronomice (n.tr.)

în zigzag – și văzu în schimb copila care o aștepta seara la fereastra babysitterului, pentru că știa că trebuie să apară Alex să o ia.

– N-am purtat niciodată pijama la serviciu, dar uneori închid ușa biroului și trag un pui de somn pe podea, recunoscu Alex.

Un zâmbet lenș, de uimire, înflori pe chipul lui Josie. Primi destăinuirea făcută de mama ca pe un fluture care-i aterizase din întâmplare pe mâna: un eveniment atât de neașteptat, încât nu putea atrage atenția asupra lui fără să riște să-l piardă. Dar aveau kilometri de străbătut cu mașina și inculpați de acuzat și ecuații chimice de rezolvat, și până să așeze Josie baconul la scurs pe prosoapele de hârtie, momentul își luase zborul.

– Tot nu pricep de ce *eu* trebuie să mănânc de dimineață, și *tu* nu, mormăi Josie.

– Pentru că trebuie să ajungi la o anumită vârstă ca să-ți câștigi dreptul de a-ți strica viața. Îmi promiți că mănânci tot? O întrebă Alex, arătând spre omleta pe care o pregătea Josie în tigaie.

Josie îi întâlni privirea.

– Promit.

– Atunci, am plecat.

Până să iasă cu mașina din garaj, mintea îi era deja concentrată pe decizia pe care trebuia să o scrie în după-amiaza aceea; pe punerile sub acuzare pe care sigur îl îngheșuise grefiera pe agenda de lucru; pe moțiunile care trebuie să fi căzut ca niște umbre pe biroul ei de vineri după-amiaza și până în dimineața asta. Era prinsă într-o lume departe de casă, unde chiar în acel moment fiica ei râcâia omleta din tigaie direct în coșul de gunoi fără să ia din ea o singură îmbucătură.

Uneori, Josie se gândeau la viața ei ca la o încăpere lipsită de uși și ferestre. Sigur, era o încăpere luxoasă – una în care jumătate din puști de la Liceul Sterling ar fi dat orice să pătrundă –, dar era, în același timp, o încăpere din care nu exista scăpare. Fie era o persoană care nu-și dorea să fie, fie era o persoană pe care n-o voia nimeni.

Ridică fața spre duș – făcuse apa atât de fierbinte, încât îi înroșea pielea, o lăsa fără suflare și aburea ferestrelor. Numără până la zece și apoi se îndepărta în cele din urmă de jetul de apă și rămase goală în fața oglinzii, udă leoarcă. Avea față umflată și roșie; părul îi atârna

pe umeri în șubițe groase. Se întoarsee într-o parte, cercetându-și abdomenul plat și-și trăse ușor burta. Știa ce vedea Matt când se uita la ea, ce vedea Courtney, Maddy, Brady, Haley și Drew – doar că și-ar fi dorit să vadă și ea același lucru. Problema era că atunci când se privea în oglindă, Josie observa ce se găsea dedesubt, nu iluzia de la suprafață.

Înțelegea cum *trebuia* să arate și cum *trebuia* să se poarte. Își purta părul închis la culoare lung și drept; se îmbrăca de la Abercrombie & Fitch; asculta Dashboard Confessional și Death Cab for Cuties. Îi plăcea să simtă privirile celorlalte fete de la școală ajintite asupra ei când stătea la cantină și împrumuta fardurile lui Courtney. Îi plăcea că profesorii îi știau numele încă din prima oră de curs. Îi plăcea cum o fixau băieții cu privirea când mergea pe holuri cu brațul lui Matt în jurul ei.

Dar în același timp se întreba ce s-ar întâmpla dacă le-ar fi dezvăluit tuturor secretul – că în unele dimineți îi venea greu să se dea jos din pat și să arboreze zâmbetul altcuiva; că se simțea ca și când s-ar fi aflat pe nisipuri mișcătoare, o prefăcută care râdea la glumele potrivite și șoptea bârfele potrivite și-l atrăgea pe băiatul potrivit, o prefăcută care aproape că uitase cum e să fii *autentic...* și care, dacă era sinceră cu ea însăși, nici nu-și dorea să-și amintească, pentru că era cu atât mai dureros.

Nu avea cu cine să vorbească. Dacă te îndoiai măcar de dreptul tău de a face parte dintre cei privilegiați, populari, asta însemna că locul tău nu era printre ei. Iar Matt – ei bine, el se îndrăgostise de Josie cea de la suprafață, ca toată lumea. În basme, când era îndepărtată masca, prințul chipeș o iubea în continuare pe fată, necondiționat – iar numai asta era suficient ca să o transforme într-o prințesă. Dar la liceu lucrurile nu stăteau aşa. Ceea ce o transformase în prințesă era faptul că se cuplase cu Matt. Și, după o logică ciudată, circulară, Matt se cuplase cu ea tocmai pentru că era una dintre prințesele de la Liceul Sterling.

Nici mamei nu-i putea mărturisi prin ce trecea. „Doar pentru că ai părăsit sala de judecată, asta nu înseamnă că nu mai ești în continuare judecător“, obișnuia să spună aceasta. De aceea Alex Cormier nu bea niciodată mai mult de un pahar de vin în public; de aceea

nu împărtășea și nu plângă niciodată. Proces era cuvântul potrivit, ținând cont de faptul că-și făcea mereu procese de conștiință: trebuia să fie disciplinată, punct. Multe dintre realizările lui Josie de care mama era atât de mândră – notele ei, felul în care arăta, faptul că o acceptase grupul „potrivit“ – nu le obținuse pentru că și le dorise din toată inima, ci în mare parte pentru că se temea că n-o să fie la înălțime, că nu era perfectă.

Josie se înfășură cu un prosop și se îndreptă spre dormitor. Scoase o pereche de jeansi din dulap, apoi îmbrăcă unul peste altul două tricouri cu mâne că lungă care îi punea în evidență pieptul. Se uită la ceas – trebuia să plece dacă voia să ajungă la timp.

Cu toate astea, înainte să iasă din camera ei, ezită. Se lăsă pe pat și începu să scotocească sub noptieră în căutarea pungii cu fermoar pe care o prinsese de cadrul din lemn. Înăuntru ascunsese pastile de Ambien – șterpelite una câte una din medicamentele pentru insomnie ale mamei, ca să nu observe. Îi luase lui Josie aproape șase luni să adune pe ascuns doar cincisprezece pastile, dar se gândeau că dacă le dădea pe gât cu jumătate de sticlă de votcă avea să-i iasă figura. Nu era că și când ar fi plănuit ceva concret, să se sinucidă marțea viitoare, sau când se topea zăpada sau ceva de genul asta. Era mai mult ca un plan de rezervă: Când avea să iasă la iveală adevărul, și nimeni n-o să-i mai suporte prezența, i se părea de la sine înțeles că nici ea n-avea să se mai suporte.

Prinse la loc pastilele sub noptieră și coborî la parter. În timp ce intra în bucătărie să-și pună lucrurile în rucsac, își găsi manualul de chimie încă deschis – și un trandafir roșu cu coadă lungă pe post de semn de carte.

Matt se sprijinea de frigider, în colțul bucătăriei; pesemne intrase singur pe ușa deschisă de la garaj. Ca întotdeauna, la vedere lui, toate anotimpurile i se perindără prin minte – toate culorile toamnei erau în părul lui; ochii lui amintea de albastrelul cerului de iarnă; zâmbetul lui era larg ca soarele verii. Purta o șapcă de baseball pusă invers și tricoul echipei de hochei Varsity de la Liceul Sterling pe deasupra unei bluze termice, pe care Josie o furase odată pentru o lună întreagă și o ascunsese în sertarul ei cu lenjerie, ca să-i poată simți miroslul ori de câte ori simțea nevoia.

– Mai ești supărată? o întrebă el.
Josie ezită.

– Nu eu sunt cea care s-a înfuriat.

Matt se desprinse de frigidier, apropiindu-se, și veni spre ea, până putu să-i cuprindă talia cu brațele.

– Știi că nu pot să mă abțin.

O gropiță înflori pe obrazul lui drept; Josie simțea deja cum se înmoiaie.

– Nu e că nu voi am să te văd, chiar *a trebuit* să învăț.

Matt îi îndepărta părul de pe față și o sărută. Exact de asta îi spuse să nu vină la ea noaptea trecută – când era cu el, simțea că se evaporă. Uneori, când o atingea, Josie își imagina că dispare într-un nor de abur.

Avea gust de sirop de arțar, de remușcări.

– E numai vina ta, să știi, zise el. Nu m-aș purta aşa nebunește dacă nu te-aș iubi atât de mult.

În acel moment, Josie uită de pastilele pe care le strângea în camera ei; uită cum plânsese la duș; nu-și mai putea aminti nimic, în afara de cum era să fii adorată. „Sunt norocoasă“, își spuse în sinea ei, iar cuvântul îi flutură prin minte ca o panglică argintie. „Norocoasă, norocoasă, norocoasă.“

Patrick Ducharme, singurul detectiv de poliție din Sterling, stătea pe bancă, în capătul îndepărtat al vestiarului, ascultându-i pe polițiștii de patrulare din tura de dimineață, care se luau de un boboc nițel mai rotofei în jurul taliei.

– Hei, Fisher, zise Eddie Odenkirk, tu ești ăla care face copilul sau nevastă-ta?

În timp ce restul băieților râdeau, lui Patrick i se făcu milă de puști.

– E devreme, Eddie, zise el. Nu poți să aștepți să ne bem și noi cafeaua înainte să începi cu din astea?

– Aș aștepta, căpitane, spuse Eddie râzând, dar se pare că Fisher a mâncat deja toate gogoșile și – ce *dracu'* e aia?

Patrick urmări privirea lui Eddie, lăsând ochii în jos, spre picioarele lui. De regulă nu se schimba în vestiar cu polițiștii de patrulare, dar în dimineață aceea făcuse jogging până la secție, în loc să vină cu mașina, ca să mai topească din grăsimi, după weekendul cu prea

multă mâncare gustoasă. Petrecuse sămbăta și duminica în Maine, cu fata care-i furase inima – fina lui, o fetiță de cinci ani și jumătate, pe nume Tara Frost. Mama ei, Nina, era cea mai veche prietenă a lui Patrick, singura iubire peste care probabil nu avea să treacă niciodată, deși ea se pare că se descurca foarte bine și fără el. În weekend, Patrick pierduse intenționat zece mii de jocuri de Candy Land, o dusese de nenumărate ori în spinare, se lăsase coafat și – aici fusese marea lui greșeală – o lăsase pe Tara să-i vopsească unghiile de la picioare cu ojă roz, pe care Patrick uitase să și-o șteargă.

Se uită în jos la picioare și-și strânse degetele dedesubt.

– Gagilor li se pare sexy, zise el pe un ton țăfnos, în timp ce ceișapte bărbați din vestiar făceau mari eforturi să nu rădă de cineva care, tehnic vorbind, era superiorul lor.

Patrick își trase șosetele, își puse mocasini și ieși cu cravata în mână. „Unu“, numără el în gând. „Doi, trei.“ La momentul așteptat, hohotele de râs umplură vestiarul, urmându-l până pe hol.

Ajuns în birou, Patrick închise ușa și se privi în mica oglindă din spate. Părul lui negru era încă umed de la duș; era roșu la față după alergat. Își trase nodul cravatei până sus la gât, petrecu capătul, după care se aşeză la birou.

Promise șaptezeci și două de e-mailuri în weekend – și, de obicei, mai mult de cincizeci însemna că nu avea să ajungă acasă mai devreme de opt seara întreaga săptămână. Începu să le frunzăreasă, adăugând însemnări la lista blestemată cu lucruri de făcut – una care nu se scurta niciodată, indiferent cât de mult muncea.

În acea zi, Patrick trebuia să ducă niște droguri la laboratorul de stat – nu era mare scofală, doar că pierdea cu asta patru ore de muncă. Avea un caz de viol care începea să prindă contur, căci infractorul fusese identificat într-un anuar studențesc, iar declarațiile lui erau transcrise și pregătite pentru biroul procurorului general. Avea pe listă un telefon celular care fusese furat dintr-o mașină de un om fără adăpost. Promise de la laborator analizele de sânge care se potriveau cu probele dintr-un jaf la un magazin de bijuterii, avea de rezolvat o audiere pentru reținere la Curtea Supremă, iar pe biroul lui îl aștepta deja prima plângere de pe ziua aceea – un furt de portofele în care

cărțile de credit fuseseră folosite, lăsând în urmă indicii pe care Patrick trebuia să le urmărească.

Fiind detectiv într-un oraș mic, Patrick trebuia să fie tot timpul pregătit. Spre deosebire de polițiștii care lucrau în secțiile din oraș, unde aveau douăzeci și patru de ore la dispoziție să soluționeze un caz înainte să fie considerat nerezolvat, parte din slujba lui Patrick era să ia în primire tot ce-i trecea pe la birou – nu să aleagă cazurile interesante. Era greu să te entuziasmezi când aveai de-a face cu cecuri fără acoperire, furturi care l-ar fi costat pe făptuș o amendă de 200 de dolari când îi costa pe contribuabili de cinci ori mai mult să se ocupe Patrick de ele timp de o săptămână. Dar de câte ori îi trecea prin minte că dosarele la care lucra nu erau prea interesante, se pomenea față în față cu victimă: cu o mamă isterică din cauza portofelului furat; magazinul de bijuterii deținut de un cuplu de bătrânei care fuseseră jefuiți de banii lor de pensionare; profesorul tulburat care căzuse victimă furtului de identitate. Speranța, știa Patrick, se măsura în distanță dintre el și persoana care venise să-i ceară ajutorul. Dacă nu se implica, dacă nu se dedica trup și suflet, atunci victimă avea să rămână victimă pentru totdeauna – motiv pentru care, de când se alăturase poliției din Sterling, Patrick reușise să soluționeze absolut toate cazurile.

Pe de altă parte, când Patrick stătea întins în pat și-și lăsa mintea să zboare la viața lui, nu-și amintea succesele confirmate – doar potențialele eșecuri. Când mergea de-a lungul perimetrului unui hambar vandalizat sau găsea mașina furată jefuită de piese și abandonată în pădure sau întindea șervețele unei fete care plângea cu sughituri pentru că fusese violată la întâlnire, Patrick nu se putea abține să nu simtă că ajunsese prea târziu. Era detectiv, dar nu *detecta* nimic. Lucrurile îi picau în poală de fiecare dată deja distruse.

Era prima zi caldă din martie, ziua în care începeai să crezi că nu mai era mult și se topea zăpada și că luna iunie se aprobia cu pași repezi. Josie stătea pe capota Saabului lui Matt, în parcarea pentru elevi, gândindu-se că vara era aproape, că în mai puțin de trei luni avea să facă parte oficial din rândul elevilor de clasa a XII-a.

Lângă ea, Matt se sprijinea de parbriz, cu fața la soare.

– Hai să chiulim, zise el. E prea frumos afară ca să stăm închiși înăuntru toată ziua.

– Dacă o să chiulești, o să te pună rezervă.

Campionatul statal la hochei începea în după-amiaza aceea, iar Matt era extremă dreaptă. Sterling câștigase anul trecut, și se așteptau să câștige din nou.

– Vii la meci, ii spuse Matt, și nu era o întrebare, ci o afirmație.

– O să marchezi?

Matt zâmbi răutăchos și o trase peste el.

– Nu marchez întotdeauna? zise el, însă nu mai vorbea despre hochei, iar ea simți cum îi urcă un val de îmbujorare peste eșarfa de la gât.

Dintr-odată, Josie simți ceva ca o grindină lovindu-i ceafa. Se ridicări amândoi și descoperiră pe Brady Pryce, un jucător de fotbal, trecând de mâna cu Haley Weaver, regina balului de absolvire. Haley mai aruncă un pumn de monede de un peni – aşa se ura noroc atleților la Liceul Sterling.

– Să-i faci praf azi, Royston! strigă Brady.

Și profesorul lor de matematică traversa parcarea, cu o servietă uzată din piele neagră și cu un termos de cafea.

– Salutare, domnule McCabe, ii strigă Matt. Cum m-am descurcat la testul de vinerea trecută?

– Din fericire, ai alte talente în care să-ți spui speranțele, domnule Royston, zise profesorul în timp ce-și băga mâna în buzunar.

Îi făcu cu ochiul lui Josie în timp ce arunca monede de un peni, care căzură pe umerii ei ca niște confetti, ca niște stele desprinse de pe cer.

„Asta-mi lipsea“, se gândi Alex în timp ce îndesa înapoi în poșetă lucrurile. Își schimbă geanta și lăsase acasă cheia de acces, care-i permitea să folosească intrarea angajaților, prin spatele tribunalului. Deși apăsase soneria de o mie de ori, nu părea să fie nimeni prin preajmă care să-i deschidă.

– Fir-ar să fie, mormăi ea, ocolind băltoacele ca să nu-și strice pantofii din piele de aligator – unul dintre beneficiile parcării în spate era că *nu* trebuia să facă asta.